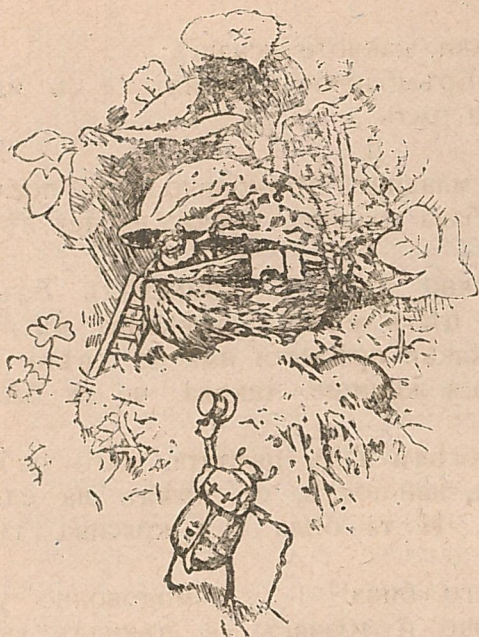

Новиятъ домъ.

Приказка.

Живѣла въ сѣнчеста горица старата Брѣмбарка съ сина си, младиятъ Брѣмбарчо. Намѣрили разпукнатъ орѣхъ и се заселили въ него. Устроили си въ орѣховата черупка такова жилище, че здраве му кажи: и топло, и сухо, и приятно! Наистина, малко тѣсничко било, но затова нищо.

Поживѣли тѣ така нѣколко врѣме. И ето почналъ младиятъ Брѣмбарчо да бѣбри и се оплаква: мжно му било да седи въ орѣховата черупка, пкъ и тѣсно му било. И казва той на майка си:

— Ето що, мамо, — пушни ме да скитамъ по свѣта. Ще си намѣря свой домъ и ще заживѣя въ него славно, не така, както въ тази омразна черупка.

— Послушай ме, синко, — казва старата Брѣмбарка — не изпушай това, което имашъ. Наистина, тукъ е тѣсно, тягостно. Вѣрвамъ да намѣришъ похубавъ домъ, ала не всичко, което е красиво, е хубаво и удобно

Младиятъ Брѣмбарчо не искалъ да слуша. Той знаелъ едно: да го пушне и да го пушне. А старата Брѣмбарка изтрила сълзитъ си, махнала съ ржка и казала :